

[Statsministeren.]

er saadanne Ting som Bevillinger til Støtte for Afsætningen. Naar der pludselig bliver Krig et eller andet Sted, saa Afsætningen af Klipfisk standser, bliver der jo Trang til ikke-planlagte Foranstaltninger, og saadanne Forhold har i vid Udstrækning foreligget i de senere Aar, hvor Afsætningsvilkårene ude i Verden for færøske Produkter har været yderst vanskelige. Der er Gang efter Gang ydet særdeles virksom Støtte til Afsætningen, ligesom der er ydet Bidrag, fordi Afsætningen har maattet foregaa til andre Priser end forudsat under Produktionen. Endvidere er der ydet Udrustningslaan til Fiskerflaaden og forskelligt andet, som Forholdene efterhaanden har nødvendiggjort. Jeg tror ikke, det er muligt at lægge Plan for den Slags Ting, da vi ikke her kan være vidende om, hvordan Forholdene vil arte sig i de Lande, der fortrinsvis er Aftagere af Færøprodukterne.

Ogsaa Fiskeriet, den vigtige Erhvervsgræn, som Færingerne er henvist til, har været optaget til tvivllig Behandling. Der er gennem den Institution, som Staten har til disse Formaal, ydet en meget betydelig Støtte til Fiskeriet i Form af Hjælp til nye Kuttere eller til Trawlere, som i den senere Tid er kommet i Anvendelse.

I Anledning af de mange berettigede Klager, som har lydt i Anledning af de svære Tider for Færøernes Befolkning og de Vanskeligheder, som Verdenssituationen har paaført denne Befolkning som andre, har vi for længere Tid siden udpeget Repræsentanter fra forskellige Kredse paa Færøerne til sammen med Repræsentanter fra denne Del af Landet paa Stedet at undersøge og overveje, hvilke Foranstaltninger man kunde anbefale iværksat til Ophjælpning af Erhvervslivet. Saa vidt jeg ved, har denne Kommission netop i de seneste Uger holdt Møder; den forbereder i nær Fremtid Afgivelse af en Betænkning, og man har stillet i Udsigt, at der vil fremkomme forskellige Planer om Foranstaltninger, der muligvis kan bidrage til, at Erhvervslivet fremmes. Jeg tror saaledes ikke, man med Rette kan sige, at der er tilsidesat Hensyn, som burde tages, og heller ikke, at der har været almindelig Planløshed og Ligeegyldighed over for Færøernes Forhold.

Den Artikel i Bladet „Dimmalætting“, som den ærede Ordfører nævnte, bærer Overskriften „Et Alvorsord“. Denne Overskrift kan være rigtig som Karakteristik af Artiklens Tone og Indhold, bortset fra de Overdrivelser og Urigtigheder, som den indeholder. Der er nemlig Urigtigheder i

denne Artikel, og paa forskellige Punkter bygger den paa et saadant Fejlsyn, at det skulde synes forholdsvis let at imødegaa den. Men paa den anden Side er det rigtigt, at den som Udgangspunkt har Sambandspartiets gamle Kærlighed til Samhørighedspolitikken, og at man derfor trods alt gerne svarer paa denne Artikel ud fra Ønsket om at lette Vejen for et fortsat Samarbejde. Sambandspartiet henviser med Rette til, at det Gang paa Gang har staaet paa Samhørighedsstandpunktet og i Kraft deraf trods alt har deltaget i Arbejdet sammen med Regeringen paa forskellige Omraader, selv om Sambandspartiet politisk stod anderledes end Regeringen, men det synes, som om dette Parti i nogen Grad har villet forpagte Samarbejdet og Arbejdet for Samhørigheden for sig paa sit færøske Opfattelsesgrundlag. Det gælder med Hensyn til, hvad der foregaaer paa Øerne, og det viser sig tillige, naar man ser Grundtonen i den nævnte Artikel.

Naar der saaledes paa Færøerne er opstaaet et Socialdemokrati, hvad mange mener er naturligt og forstaaeligt, ja, maaske endogsaa finder nødvendigt, saa synes Sambandspartiet at anse denne Partidannelse som en Krænkelse af Sambandspartiets gamle Partirettigheder. Naar Socialdemokratiet hervedefra har støttet Udviklingen af Socialdemokratiet paa Færøerne, som vi anser for en naturlig politisk Repræsentation for visse store Befolkningsgrupper, som hidtil har manglet en saadan særlig Repræsentation, bliver dette opfattet som en af Regeringen ført Krig mod Sambandspartiet, der er Forkæmper for Samarbejdstanken; og naar Regeringen ud fra sin Opfattelse finder at maatte vise Hensyntagen til Færøernes Særstilling, Befolkningens sproglige og folkelige Egenart paa en anden Maade, end Sambandspartiet finder det rigtigt, forstaaer Sambandspartiet ikke dette, men betragter det som noget, der hjælper med til at bekæmpe det danske paa Færøerne, eller, som det hedder i Artiklen, gaar ud paa at udnytte Situationen med Sambandspartiet som midlertidigt Mindretal til at imødegaa vidtgaende Selvstyrekraft over en lav Sko. Selvfølgelig er denne Paastand ganske urigtig. Det, vi hører fra Selvstyrepartiets Blade eller har hørt gennem Tiderne, har just ikke peget i Retning af, hvad „Dimmalætting“ her angiver.

Vi har herved Gang paa Gang set, at den største Vanskelighed møder os ikke i Forholdet mellem Færingerne, Regeringen og Rigsdagen, men just i de skarpe Modsetninger mellem Færingerne indbyrdes. Disse personlige og politiske Uoverensstemmelser